

FLAVIAN-MIHNEA ROȘU

cl. a VI-a, Școala nr. 2, Piatra-Neamț

Premiul II, secțiunea „Poezie – elevi de gimnaziu”



Scoica

Sub barba rocilor
stă o scoică.
Ea mănâncă
din pietrele
măcinate de timp
și scoate
o perlă.
Apoi timpul o mănâncă
de vie
și-i cruță numai
carapacea.



Ca și când

Stau, ca și când aș face ceva.
Merg, ca și când aș sta pe loc.
Scriu poezii, ca și când nu le-aș scrie.
Învăț, ca și când n-aș învăța.
Respect oamenii de lângă mine,
ca și când aceștia ar fi niște statui.
Timpul trece, ca și cum ar fi înțepenit într-o secundă.
Lumea evoluează, ca și când ar sta pe loc.
Eu cresc, ca și când aș rămâne toată viața
prizonierul băncii de la ușă.

Corecție

Iau un ciocan
și-mi îndrept comportamentul,
accentul,
prezentul și trecutul,
neștiutul știutorului
și știutul neștiutorului,
iubitorului de
senzații tari,
motoare mari,
cu care sari
spre lumea cealaltă
sau spre al nouălea cer
în care pier
toate semințele de curaj,
ca un finisaj
al fricii...

Marea

Marea
cu sarea
și stupoarea
asupra plecării
de pe al mării
litoral
a hidrodinamicii
și acvaticii
unui vas naval,
îl fac să plutească
și să nască
experiența
unui inginer
electromecanic
aproape șef.

Mi-e lene

Stau în pat
și nu fac nimic.
Totuși, constat cu mirare
că fac ceva –
stau,
stau degeaba.
Un potop de lene
vine peste tărâmul
numit EU.
Plouă,
plouă cu rafale de nepăsare.
Se produce chiar
și o inundație,
dar mama ia soarele
și căldura –
mi le aduce
ca să oprească ploaia.
Mă despart de patul
care
mă atrage
ca un magnet.
De la o distanță oarecare
forța magnetului
e nulă
și reușesc să-l înving...
La școală
banca se magnetizează
iar capul mi se înfierăște
și se lipește de magnet.
Mi-e tare,
tare
lene!